

TARU & TARMO
VÄYRYNEN

TUULEN TAVOITTELUA

VUORILEIJONAN VARJO 6

Taru Väyrynen

Tarmo Väyrynen

Tuulen tavoittelua

SAGA Egmont

Tuulen tavoittelua

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2000, 2021 Taru Väyrynen, Tarmo Väyrynen and SAGA
Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726950755

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Hopeavuoren linna oli jyrkkien kuilujen ympäröimällä korkealla kielekkeellä. Sinne oli vain yksi kelvollinen kulkutie, joka johti pienen kylän ja sen luona sijaitsevan sotilasleirin läpi. Kaukaa linna näytti kotkanpesältä. Kun sitä lähestyi, alkoi tummasta massasta hahmottua kivistä tehtyjä rakennuksia, joita ympäröi korkea muuri.

Kaksi nuorta miestä, oikeastaan vielä melkein poikaikäistä, käveli linnaa kohti. Toinen oli sotilasasuinen ja jo aikamiehen kokoinen, ryhdikäs, vaaleahiuksinen ja hyvin kauniskasvoinen. Hänen kasvojensa kauneutta häiritsi vain ilme, joka saattoi kieliä orastavasta julmuudesta tai pelkästään katkerasta, torjutusta surusta. Toinen oli hennompi ja ystävällisesti hymyilevä, ja oli pukeutunut palvelijan tavoin.

- Et taida pitää siitä, että myin itseni ja aseeni Hopeavuoren ruhtinaan palvelukseen, Linor, sotilas sanoi.

- En pidä siitä, Vasama, Linor myönsi. - Kuulen täällä ajatuksia, joille mikään muualla kuultu ei vedä vertaa.

Vasama naurahti.

- On varmaan vaikeaa olla arka, hän sanoi. - Sinun halusi olla hyvä kaikille aiheuttaa jo sinänsä ongelmia maailmassa, jossa hyvyydelle ei ole sijaa. Eikä siinä kaikki, kuulet ajatuksetkin, myös ne, joita häpeillen salailemme jopa heiltä, jotka ovat yhtä pahoja kuin me itse.

- On helppoa olla arka, Linor väitti. - Muut joutuvat miettimään oikeaa ja väärää, myös Hopeavuoren asukkaat, jotka nimittävät itseään puhtaiksi. Meille

aroille Kooraa ei jätä valinnan varaa, voimme pelkäämättä noudattaa luontoamme, josta väärin tekemisen mahdollisuus on suljettu pois.

- Mitä puhtaat oikein ovat? Vasama kysyi.

- Isäni selitti, että ihmisiä oli aluksi kahta lajia, puhtaita ja arkoja, Linor sanoi. - Kumpiakin oli vain vähän. Jos puhdas ja arka perustivat perheen, heille syntyi sellaisia jälkeläisiä, joita nykyisin on ihmisten valtaosa. Me arat sanomme teitä oudoiksi. Oudot lisääntyivät, menestyivät ja syrjäyttivät muut.

- Puhtaat eivät taitaisi pitää tuosta selityksestä, Vasama huomautti. - He luulevat olevansa muita parempia valioihmisiä.

- Heidän mielestään heidän kuuluisi olla maailman valtiaita, Linor sanoi. - Juuri heidän suunnaton ylpeytensä ja vallanhimonsa minua kauhistuttaa.

Hopeavuoren linna ja siihen kuuluvat alueet sen ympärillä muodostivat oikeastaan pienen, itsenäisen valtakunnan. Se sijaitsi kemberien maassa heidän pääkaupunkinsa Tartan läheisyydessä, mutta se toimi omien lakiansa mukaan. Varsinaisiksi Hopeavuoren kansalaisiksi hyväksyttiin vain ne, joiden molemmat vanhemmat kuuluivat puhtaisiin. Puolipuhdaita asui heidän keskuudessaan, ja palvelusväkeen kelpasi epäpuhdaskin. Yhdyskuntaa johti ruhtinas. Sukulinjoja edustavien ylimysten tehtävä oli valvoa sukuunsa kuuluvien toimintaa ja toteuttaa ruhtinaan käskyt. Ruhtinas oli käytännössä yksinvaltiainen ja tarvitsi vain ylimysten kokouksen muodollisen hyväksymisen päätöksilleen.

Puhtaiden yhdyskunta oli aikoinaan muodostunut heidän hopeakaivostensa läheisyyteen. Suurin osa kaivoksista oli ehtynyt. Nykyisin puhtaiden vauraus ja vaikutusvalta perustui kaupankäyntiin arvometalleilla ja

korkeakorkoisiin lainoihin, joita he myönsivät luotettaviin kohteisiin.

- On kummallista, että kemerit antavat puhtaiden hallita Hopeavuorta ja tavallaan suojelevat heitä, Vasama sanoi. - Hehän kuitenkin vihaavat puhtaita ja tuovat vihansa esiin aika avoimesti. Miksi he eivät käytä hyväkseen ylivoimaansa?

Linor hymyili huvittuneena.

- Puhtaat julistavat uskoaan järjen voimaan, mutta ovat silti keksineet, että ihmisiä ohjataan heidän tunteisiinsa vetoamalla, hän sanoi. - Vihaa vastaan kannattaa nostaa muut tunteet, kuten ahneus tai pelko. Olethan huomannut, että Tartassa kauneimmat patsaat ja seinämosaiikit esittävät puhtaita joko tuomassa lahjoja kemereille tai suojelemassa heitä. Puhtaat tilaavat ja maksavat taideteokset ja ohjaavat samalla ne mielensä mukaisiksi.

- Se saattaa olla tehokas tapa, Vasama sanoi. - Mitä luulet, ovatko he maksaneet myös laulun tekijöille? Useimmat täällä kuulemani laulut vihjaavat, että kemerien valtakunta kestää vain niin kauan kuin Hopeavuoren linna on puhtaiden hallussa.

- Siinä on hiven totuuttakin, Linor arveli. - Onhan puhtailla yhteyksiä myös Vuorimaan heimoihin, kemerien perinteisiin vihollisiin. Kemerit eivät ole hyviä neuvottelijoita, mutta puhtaat ovat onnistuneet saamaan aikaan rauhan Vuorimaan kanssa.

Vasama myönsi, että Linor oli oikeassa. Kemerien mielissä väikkyi pahimpana uhkana Vuorimaan armeija. Sen ylipäällikön Verrakan omistama Meiran linna oli niin lähellä lounaassa, että sen saattoi kirkkaalla säällä nähdä täältä.

Vasama ja Linor joutuivat pysähtymään, sillä Hopeavuoren linnan portti avattiin, ja ruhtinas tuli ulos

seurueensa saattamana. Hän oli vaaleahiuksinen ja kalpeakasvoinen, kuten puhtaat yleensä olivat. Hän käveli kuitenkin ryhdikkäänä ja joustavin askelin, mikä ei ollut puhtaalle tyypillistä. Puhtaat eivät koskaan tehneet ruumiillista työtä, ja sotilainakin he toimivat vain päällystötehtävissä. Harva heistä vaivautui vaalimaan kuntoaan, jolle ei käytännön elämässä ollut mitään tarvetta.

- Haluatko vaunut tai ratsun, ruhtinas? kiirehti portinvartija kysymään.

- Menen kävellen, mutta hanki kuljetus matkatavaroilleni ja laiskimmille saattajille, ruhtinas sanoi. - Ja toimita soihdunkantaja matkaamme, aurinko on kohta laskenut.

Seurue tukki hetkeksi portin. Linor kuunteli ympärillään vyöryviä ajatuksia ja rypisti huolestuneena otsaansa.

- Onko jotain vialla? Vasama ihmetteli.

Hän saattoi huoletta kysyä sen ääneen, sillä pohjoista kieltä, jota hän ja Linor käyttivät keskenään, ei täällä osattu. Puhtaiden puhuma kieli oli sama kuin se, joka Vuorimaassa oli julistettu viralliseksi kieleksi. He olivat kuitenkin aidosti kaksikielisiä, sillä he puhuivat sujuvasti myös itäistä kieltä, jota käytettiin kemberien keskuudessa.

- Ruhtinaan ympärillä myrskyää juonia, Linor sanoi. - Moni on peloissaan. Arvellaan, että hänen poissa ollessaan tapahtuu vallankaappaus.

- Sitä ei pelkästään ajatella, sitä vihjaillaan ääneenkin, Vasama sanoi. - Mutta mitä se meille kuuluu. Minä palvelen uutta tai entistä ruhtinasta, ketä vain, joka maksaa palkkani.

He pääsivät viimein vartiokopin luo. Vasama ilmoittautui vuoron vaihtoon menijäksi, ja Linor pyysi sotilaspalvelijan kulkuluvan. Hopeavuoren linnan

turvatoimet olivat hyvin tiukat. Ehkä syynä oli puhtaiden luontainen tarve eristäytyä epäpuhtaina pitämistään ulkopuolisista, tai heidän ilmeinen halunsa valvoa kaikkea, mitä tapahtui.

- Minun vartiovuoroni päättyy keskiyöllä, Vasama sanoi. - Hae keittiöstä, mitä itse haluat syödä ja juoda, ja varaa minulle leipää, savustettua lihaa ja puoli kannullista viiniä. Tee vuoteeni valmiiksi.

- Se tapahtuu, Linor sanoi. - Mutta Vasama, ystäväni, älä tahraa itseäsi mihinkään väärään.

Pihan peitti jo tihenevä hämärä, mutta korkean muurin yli saattoi vielä nähdä liekehtivän länsitaivaan ylimmän liepeen.

- Palkkasotilas ei mieti oikeaa ja väärää, Vasama sanoi, ja hänen äänessään särähti katkeruus. - Mistä edes tietäisin, kenen puolella minun pitäisi olla ja ketä vastaan. He ovat minulle tuntemattomia ja heidän tavoitteensa ovat vieraita. Haluan vain ansaita oman ruokani, ja siinä sivussa leivän sinullekin. Kuten itsekin totesit, olet ystäväni, vaikka muodollisesti oletkin palvelija.

- Kunpa ansaitsisit leipämme muulla työllä kuin sotilaana, Linor sanoi.

- Miksi et mene jonkun muun palvelukseen, jos minun tavallani hankittu toimeentulo ei kelpaa? Vasama kysyi kiivastuen. - Jos et hyväksy ammattiani, olet vapaa lähtemään.

- Arka ei tee päätöksiään noin, Linor muistutti. - Minulla on toistaiseksi Kooran käsky pysyä luonasi. En voi muuta kuin noudattaa sitä.

- Etkä vaikuta vastahakoiselta, Vasama pilkkasi.

- Arka ei koskaan noudata Kooran käskyä vastahakoisesti, Linor sanoi hymyillen. - Juuri siksi on hyvä olla arka. Kun Koora asettaa velvollisuuden auttaa

jotain ihmistä, hän herättää kiintymyksen ja halun auttaa. Luulen, että niin käy teille oudoillekin, jos vain otatte Kooran ohjauksen vastaan.

- Voit olla oikeassa, Vasama myönsi. - Mutta te ette tunne vihaa, joka on paljon voimakkaampi tunne kuin kiintymys. Minussa viha hukuttaa kaikki muut tunteet.

Linor katsoi nuorta sotilasta myötätuntoisesti.

- Ajattelet taas veljesi kuolemaa, hän totesi. - Mutta on väärin vihata isääsi, joka itsekin tuntee tuskaa muistellessaan mitä tapahtui. Isäsi raivonpuuskat ovat sairaus, josta hän kärsii.

- En tunne hiventäkään myötätuntoa hänen sairauttaan kohtaan, Vasama sanoi jyrkästi. - Hän lävisti pikkukeihäällään veljeni rinnan, kun veljeni yritti estää hänen riehumisestaan. Jos hän kärsii siitä, hän ei kärsi tarpeeksi. Lisäisin hänen tuskiaan niin paljon kuin suinkin voisin.

Hän ei odottanut Linorin vastausta, vaan käänsi hänelle selkensä ja lähti. Linor tunsu huolta hänestä, mutta tiesi, ettei Vasama tuolla mielellä ollessaan halunnut keskustelua tai lohdutusta.

Laajalla pihalla oli lukuisia rakennuksia, joissa ylimysten johtamat suvut asuivat. Keskimmäisenä oli muita korkeampi ja taidokkain pylväin koristeltu hallintorakennus, jossa oli myös ruhtinaan asunto. Vasama meni sen luo, sillä hänet oli määrätty vartioon pääovelle. Vuoroaan päättävä sotilas viivytteli ja katsoi Vasamaa hetken kuin mieltien. He olivat tutustuneet viettäessään iltoja samassa noppapeliä pelaavassa joukossa.

- Haluatko yletä? mies kysyi.

- Voisin halutakin, Vasama sanoi.

- Et kai ole turhantarkka siitä, kenen palveluksessa ylenet?

- Se on täysin yhdentekevää.
- Pistäydy sitten Sarton luona. Hän pyysi hankkimaan vielä muutaman miehen erikoistehtävään.
- Kuka on Sarto? Vasama kysyi.
- Hän on nykyisen ruhtinaan veli, ja jos mikään ei mene vikaan, hän on tuleva ruhtinas.

Vasama muisti nyt, että iltaisin nuotioiden luona oli laulettu Sarton viisautta ja mahtia ylistävää laulua. Ehkä vallankumouksetkin tehtiin puhtaiden keskuudessa taiteen tuella. Tarkemmin ajatellen kaikki asiat, joille haluttiin joukkojen tuki, taisivat tarvita laulut ja kertomukset avukseen. Vasama mietti katkerana isästään seipitettyjä ylistyslauluja. Niissä julmuuskin saatiin kuulostamaan ihailtavalta sankaruudelta.

- Sarto on kirjastossa, sotilas sanoi. - Käy tapaamassa häntä ja sano terveisiä Mareltä.

Vasama tiesi kirjaston sijainnin ja meni sinne. Siellä istui mies lukemassa. Hän kohotti katseensa ja kohdisti sen kysyvänä tulijaan.

- Terveisiä Mareltä, Vasama sanoi.

Sarto nyökkäsi ja tarkasteli nuorta sotilasta tutkivin, kylmin silmin. Vasama tunsi olonsa epämiellyttäväksi. Ensi kertaa hän uskoi, että puhtaat todella näkivät ihmisen mieleen, eivätkä vain väittäneet näkevänsä. He eivät kuulleet ajatuksia niin kuin arat, mutta aivan ilmeisesti Sarto tutki Vasaman senhetkiset tunteet ja teki arvionsa.

- Olet sopiva palvelukseeni, hän sanoi. - Sitä vartenhan tulit?

- Minulle kerrottiin, että sillä tavalla on mahdollisuus yletä, Vasama sanoi. - Mitä on tekeillä, vallankaappausko?

Sarto naurahti.

- Ei pidä käyttää sitä sanaa, vaan valta vaihtuu, hän sanoi. - Nykyinen ruhtinas luulee vain käyvänsä Kratossa, mutta hän ei koskaan palaa Hopeavuorelle.

- Mikä minun tehtäväni on? Vasama kysyi tyynesti.

- Veljeni laiva lähtee purjehtimaan aikaisintaan huomisaamuna, Sarto sanoi. - Sitä ennen hänellä on vielä neuvotteluja. Sinun on ehdittävä laivaan ennen sen lähtöä, ja siellä ilmoittaudut Reimille. Sen jälkeen noudatat hänen ohjeitaan.

- Entä ylennykseni?

- Mikä on nykyinen asemasi ja palkkasi?

- Palvelin aikaisemmin Vuorimaassa, ja siellä sain jo ansioituneen sotilaan palkkaa. Täällä olen sotilas alinta luokkaa.

- Saat kaksi astetta ylemmän aseman ja kokeneen sotilaan palkan.

- Sopii, Vasama sanoi.

Hän palasi pääovelle, vapautti vartiossa olleen tehtävästään ja asettui hänen tilalleen. Hän ehtisi vuoronsa päätyttyä vielä nukkua hetken ennen kuin lähtisi satamaan. Edessä oleva merimatka tuntui virkistävältä vaihtelulta yksitoikkoiseen sotilaspalvelukseen. Ilmeisesti hän ei pääsisi tutustumaan Autiomaan merkittävimmän klaanin Kraton pääkaupunkiin, vaan paluumatka olisi edessä melkein heti. Toivottavasti jäisi sentään aikaa vilkaista Kraton sataman huvikortteleita. Niistä kerrottiin tarinoita, jotka kiehtoivat nuoren ja vielä melko kokemattoman miehen mielikuvitusta.

Luku 2

Neljännän kuivakuun aikaan Autiomaan helle oli keskipäivällä niin uuvuttava, että kaikki, jotka suinkin voivat, vetäytyivät taloihinsa. Myös suurin osa Kraton kauppiaista sulki kojunsa ja meni päivälevolle. Toria reunustavien puiden lyhyissä varjoissa istuskeli kauempaa tulleita, jotka olivat jääneet odottelemaan iltapäivällä uudelleen virkistyvää kaupankäyntiä. Useimmat heistä lähtisivät kotimatkalleen illan viiletessä, mutta jotkut jäisivät viettämään aikaa yöllisissä huveissa.

Kaksi tyttöä käveli torin poikki. Kummallakin oli huivi suojaamassa auringolta, mutta myös hiukan kasvoja peittämässä, kuten hyvin käyttäytyvillä naisilla kuului olla. Tytöt olivat juuri ja juuri niin vanhoja, että tuo sääntö koski myös heitä. Silti he kävelivät lasten tapaan käsikkäin, lauloivat ja hypähtelivät kävellessään. Tuulenpuuska heitti toisen tytön huivin hartioille ja paljasti hohtavan vaaleat hiukset. Sellaiset olivat harvinaiset Autiomaassa, kuten oli tytön kasvojen kuulas ihokin. Lähellä olevassa ihmisryhmässä virisi kiihkeä supatus.

- Amina, joku sanoi puoliääneen.

Tuuli riepotti tytön hiuksia, ja hän yritti saada ne järjestykseen, mutta ei pystynyt yhtä aikaa pitelemään niitä paikoillaan ja kietomaan isoa, kevyttä huivia takaisin niiden suojaksi. Toinen tyttö alkoi auttaa, ja sen seurauksena hänenkin huivinsa liukui alas. Hänen ihonsa oli myös melko vaalea, ja ruskeissa hiuksissa oli punertava hohde. Puiden varjossa istuskelleet ihmiset

alkoivat nousta, ja muutama tuli lähemmäs. Vanha mies ryhtyi pitämään yllä järjestystä.

- Antakaa prinsessojen kulkea rauhassa, hän sanoi. - Lakatkaa tuijottamasta. Tervehtikää kohteliaasti, se riittää.

Tytöt olivat saaneet huivinsa taas paikoilleen ja vastasivat tervehdyksiin tottuneen hajamielisesti. Usein he onnistuivat pysymään tuntemattomina, sillä liikkueensa kaupungilla he pukeutuivat huomiota herättämättömiin, yksinkertaisiin vaatteisiin. Yhtä usein kävi kuitenkin niin, että heidät tunnettiin. Varsinkin Aminan heleä vaaleus ja kirkkaansiniset silmät kavalsivat heidät helposti. He eivät silti koskaan joutuneet vaikeuksiin. Kansan joukosta löytyi aina joku huolehtimaan, ettei heitä häiritty.

- Kummasta tulee klaanipäällikkö, äiti? kysyi pikkutyttö kuuluvalla, kirkkaalla äänellä.

- Ennettasta, tuosta punatukkaisesta, koska hän on vanhempi, selitti lapsen äiti.

- Ei hänestä tule klaanipäällikköä, hiukan kauempana istuva vanha mies oikaisi. - Hän perii vallan, mutta hänen puolisonsaan tulee klaanipäällikkö. Miehet käyttävät valtaa, se vain siirtyy naisten kautta.

- Niin on ollut tähän asti, pikkutytön äiti väitti. - Nykyinen klaanipäällikkömme Ake käyttää valtaa puolisonsa Maleen edustajana. Mutta lakia on uudistettu. Nyt poikakin voi olla vallanperijä, ja nainen voi hallita suoraan, ilman miehen väliintuloa, niin kuin ikivanhassa menneisyydessä. Ennettasta tulee klaanipäällikkö.

Enetta pysähtyi ja kääntyi katsomaan ihmisjoukkoa. Hän oli pitkä, hoikka viisitoistavuotias, jonka silmät olivat vakavat ja mielteliäät. Aminakin pysähtyi, mutta vaikutti hiukan kärsimättömältä.

- Periytyvä valta ei ehkä ole paras vaihtoehto, Enetta sanoi. - Kun Ake aikanaan luopuu vallasta, kansan pitäisi minun mielestäni saada äänestää klaanipäälliköksi sopivin henkilö.

- Autiomaassa on valta aina periytynyt naiselta naiselle, vanha mies sanoi. - Lakia uusittiin liikaa jo kun päätettiin, että perintö siirtyy myös miesten kautta. Isyys on luottamusasia, vain äitiys on todistettavissa.

Enetta naurahti.

- Me kaikki Kraton nykyiset prinsessat ja prinssit olemme ottolapsia, joiden todellista sukua ei tiedä kukaan, hän muistutti. - Olen perimysjärjestyksessä ensimmäinen vain siksi, että Ake ja Malee ottivat ensimmäisenä lapsekseen minut. Jos meidän joukostamme pitäisi valita tuleva klaanipäällikkö, siihen sopisi minun mielestäni parhaiten veljeni Nomi.

Väkijoukossa virisi vilkas keskustelu.

- Sanovat, että Nomi muistuttaa nykyistä klaanipäällikköä, huomautti nuori mies. - Hän on vasta kymmenvuotias, mutta järkevä, harkitseva ja hyväluontoinen. Ehkä kansan tosiaan pitäisi saada äänestää. Voisivathan nykyistä järjestystä kannattavat äänestää vanhinta prinsessaa.

Tytöt jatkoivat matkaansa. He olivat taas kietoneet huivit hiustensa ja puolittain kasvojensakin yli.

- Dotar ei pidä siitä, että puhut kesken olevasta lakiuudistuksesta kansalle, Amina sanoi hiukan moittivasti.

Enetta huokasi.

- Mutta Dotar kuitenkin ymmärtää, että minusta ei ole hallitsijaksi, hän sanoi. - En sovi edes äidin tapaan hallitsemaan miehen kumppanina. Ajattele, millainen äiti on. Hän on loputtoman rauhallinen ja kärsivällinen, koko ajan huolehtimassa muista. Minä unohdan kaiken, kun

näen jotain kaunista tai liikutun. Haluaisin läpi elämäni vain mietiskellä ja haaveilla. Miten minun vastuulleni voisi uskoa kokonaisen kansan?

Amina vilkaisi sisartaan ja epäröi hetken. Sitten hän sanoi: - Jos haluat luopua perimysoikeudesta, minä olen järjestyksessä toinen.

Enetta pysähtyi ja näytti yllättyneeltä. Huivi oli taas luiskahtamaisillaan päästä, mutta hän tavoitti sen viime hetkellä.

- Haluaisitko sinä hallitsijaksi? hän kummastui.

- Miksi en haluaisi? Amina kysyi, ja hänen ääneensä tuli tuskin huomattava ärtynyt vivahde.

- Niin, mikset, Enetta sanoi epäröiden. - Mutta olet niin erilainen kuin äiti ja isä.

- Hallitsijat ovat tavallisesti aivan toisenlaisia kuin he, Amina sanoi melkein ylimielisesti. - Äiti käyttäytyy kuin olisi palvelija eikä klaanipäällikön vaimo. Hän esimerkiksi hoitaa nuorimpia siskojamme itse. Hän voisi käyttää sen ajan paljon hyödyllisemmin.

- Hän hoiti meitäkin, Enetta sanoi vähän kiivastuen. - Se oli oikein. Muistathan, miten kaipasimme häntä, kun hän kapinan aikaan joutui olemaan paljon poissa luotamme.

Amina muisti sen, vaikka oli ollut silloin ainoastaan nelivuotias.

- Olimme vain tottuneita äidin seuraan, hän väheksyi silti. - Isä taas kuluttaa aikansa loputtomiin neuvotteluihin ihmisten kanssa, joita hänen tarvitsisi vain käskää. Siksi kaikki uudistukset etenevät niin hitaasti.

- Dotar on selittänyt, että neuvotellen kannattaa edetä, vaikka se onkin hidasta, Enetta väitti.

Amina tuhahti.

- Dotar ja Dotar, hän sanoi. - Pieninä luulimme häntä maailman viisaimmaksi ihmiseksi, ja sinä taidat yhä

kuvitella niin. Dotar on pelkkä haaveilija. Hän oli Metallin temppelin pääjohtaja, tai Metallin jumalan ylipappi se nimitys taisi olla siihen aikaan. Häntä kunnioitettiin, hänellä oli valtaa, hän teki todella merkittäviä asioita. Sitten hän romahti.

- Romahti? Mitä tarkoitat? Enetta ihmetteli.

- Sinä kieltäydyt ymmärtämästä, Amina valitti. - Olet samalla tavalla tunteitten sokaisema kuin he kaikki. Hehän ovat epäonnistujia jokainen, äiti, isä ja sinun Dotarisi. Mitä Dotar nykyisin tekee? Hän opettaa lapsia ja järjesteleä vammaisten asioita. Ja hän olisi kuitenkin voinut hoitaa paljon tärkeämpiä tehtäviä.

- Hän opettaa meitäkin, Enetta huomautti. - Hän on paras mahdollinen opettaja. Hänen ansiostaan Kirrakin on saanut merkittävän aseman.

- Se on totta, Amina myönsi hiukan vastahakoisesti.

Kirra oli Dotarin ottotytär, joka oli kasvatettu prinsessojen ja prinssien joukossa. Hän oli vasta kaksikymmentävuotias, mutta oli jo Metallin temppelin korkea-arvoinen pappi. Aminan mielestä oli kummallista, että Dotar oli kasvattanut ja opastanut Kirran juuri niihin tehtäviin, joista oli itse luopunut. Ehkä Dotar ei ollut aikonut tehdä niin, vaan Kirra oli itse hankkinut tarvittavat valmiudet. Kirra oli tietysti hyötynyt Dotarin opetuksesta, mutta hän oli etsinyt tietoa muutenkin. Lapsena hän oli lukenut aina ja joka paikassa, joskus jopa ruokaillessa. Amina melkein uskoi, että hänellä oli ollut kirjakäärö seuranaan kylvyssäkin.

Tytöt tulivat palatsin sivuportille. Amina käytti kolkutinta, ja vartiosotilas avasi heille kurkistettuaan ensin luukusta. Sotilas tervehti kohteliaasti, ja tytöt nyökkäsivät jatkaen saman tien matkaansa pihan yli.

- On kauhean kuuma, Amina sanoi. - Mennään puutarhaan vesialtaan luo, se on tähän aikaan varjossa.

Enetta ei vastannut, ja Amina vilkaisi häntä kysyvästi.

- Oletko loukkaantunut, kun arvostelin äitiä, isää ja Dotaria? hän kysyi.

- Minä rakastan heitä, Enetta sanoi hiljaa. - Luulin, että sinäkin rakastat.

Vesialtaan luona oli kukkivien pensaiden ympäröimä kivipenkki. Suuri sykomoriviikunapuu loi syvän varjon. Puutarha oli klaanipäällikön perheen yksityisaluetta. Tytöt riisuivat huivinsa ja pitkät päällysmekkinsa, ylle jäivät vain kevyet, lyhyet valkoiset paidat. Näin he olivat kesän hellesäillä liikkuneet pikkulapsina, ja luopuminen raskaasta päällysmekosta tuntui melkein kuin paluulta tuohon huolettomaan aikaan. Enetta istui penkille ja Amina tuli hänen viereensä.

- Kerron sinulle jotain, mitä en ole kertonut kenellekään, Amina sanoi hiljaa.

Enetta katsoi sisartaan ja hymyili hiukan. Hän odotti sellaista tunnustusta, jollaisia hän itse saattoi supattaa Aminalle. Amina ei tavannut uskoutua ja epäröi nytkin. Sitten hän rohkaisi mielensä.

- Minua inhottaa rakkaus, hän sanoi.

Enettan hymy sammui, ja Amina yritti selittää: - En tiedä, onko edes mitään rakkautta, mutta kaikki puhe rakkaudesta tuntuu kiusalliselta ja valheelliseltakin. Miksei isälle ja äidille ja Dotarille riitä se, että he huolehtisivat meistä asiallisesti ja ilman tunteilua. Ja rakkautta muka osoitetaan tunkeilevalla hellyydellä ja sitten ollaan pahoillaan, jos toinen ei pidä siitä.

Enetta näytti kauhistuneelta.

- Et voi olla tosissasi, hän sanoi.

- Olen minä.

- Mutta kai sinäkin ainakin haaveilet, että kun tulet aikuiseksi, rakastut ja menet naimisiin sen kanssa, jota rakastat? Enetta kysyi.

- Minun mielestäni rakkautta ei tarvita oikeastaan mihinkään, Amina sanoi. - On hyvä, jos on joku ihminen, jonka kanssa viihtyy ja on yhteisiä tavoitteita ja kiinnostuksen kohteita. Ja jos aikuisilla on niin ylivoimaisia haluja kuin väitetään, pitää kai olla puoliso, jonka kanssa ne tyydytetään. Mutta se pitäisi hoitaa asiallisesti, kuin syöminen ja juominen.

- Amina! Enetta parahti kauhuissaan. - Et ole tosissasi, ethän?

Amina vilkaisi sisartaan, ja hänen kauniit kasvonsa vääntyivät harmistuneeseen irvistyykseen.

- Et ymmärrä, hän totesi. - Olet samanlainen kuin kaikki ja inhoat minua niin kuin muutkin. Äiti katsoo minua joskus kuin olisin ihottuman peittämä, ja isä rypistää huolissaan kulmiaan, kun uskallan sanoa mielipiteeni. Ja Dotar, sinun Dotarisi, puhuu rakkaudesta, mutta ei Dotarinkaan rakkaus aina ulotu minuun asti. Kun yritän kertoa omia käsityksiäni, hän vilkaisee toisinaan minua kuin olisin roska hänen tiellään.

Enetta purskahti itkuun. Aminan ilme lauhtui, ja hän katsoi sisartaan huolissaan.

- Minun ei olisi pitänyt puhua edes sinulle, hän sanoi. - Kukaan ei ymmärrä minua.

Amina siirtyi lähemmäs ja kiersi käsivartensa Enettan ympärille. Enetta irrottautui, nousi ja juoksi taloa kohti. Hän ei kääntynyt katsomaan taakseen, vaan katosi sisään. Amina tiesi, että Enetta makaisi kohta sängyllään heidän yhteisessä huoneessaan ja itkisi siellä. Niin oli tapahtunut usein. Jo varhaisimmasta lapsuudestaan Amina muisti, miten Enetta oli herkästi pahoittanut mielensä, ja melkein aina syy oli ollut Aminan. Lastenhoitajat olivat moittineet, Malee oli katsonut surullisesti, ja Ake oli huokaillut. Dotar oli yrittänyt

ymmärtää, mutta sekin syyllisti. Enetta oli lohduteltu, Amina oli kärsinyt syyllisyytensä yksin.

Amina ravistautui irti pahasta mielestään. Enettan päällysmekko ja huivi olivat jääneet penkille. Hän laskosti ne.

- Minä voin viedä ne Enettalle, sanoi miehen ääni hänen takaansa.

Amina kääntyi.

- Dotar, hän sanoi. - Oletko ollut siinä kauan?

Mies tuli ja istuutui Aminan viereen. Hänellä oli kirjakäärö kädessään.

- Lojuin nurmikolla lukemassa, kun tulitte, hän sanoi. - En aikonut kuunnella salaa, mutta pensas kai peitti minut teidän näkyvistänne.

Dotarin mustien, runsaiden kiharoiden kehystämässä kasvoissa oli syvät arvet. Silloin tällöin Amina oli kuullut jonkun muistelevan, että Dotar oli ollut hyvin kaunis, mutta hänellä oli siitä vain häilyvä mielikuva. Hän oli tottunut Dotarin ulkonäköön juuri tuollaisena.

Aminalle niin kuin muillekin Kraton klaanipäällikön perheen lapsille Malee oli aluksi ollut se, joka loi heille turvallisen ja onnellisen arjen. Isä tarvittiin äidin tueksi ja ratkaisemaan lasten keskinäisiä pikku kiistoja, ja Dotarin puoleen käännyttiin, kun oli suuria huolia tai vakava ongelma. Aikuisten puheista huomasi joidenkin oudoksuvan sitä, että yhteisessä vuoteessa eivät nukkuneet isä ja äiti, vaan isä ja Dotar, mutta lasten mielestä siinä ei ollut mitään kummallista. Pienenä Amina oli ihmetellyt, miten tultiin toimeen sellaisissa perheissä, joissa ei ollut dotaria. Edelleen hänestä tuntui helpommalta puhua ongelmistaan Dotarille kuin muille.

- Kaikki ovat pettyneitä minuun, hän sanoi. - Nyt Enetta itkee sitä, etten kestä niitä tahmaisista tunteista, joita koko perhe tihkuu.

- Eikö kukaan meistä muistuta sinua itseäsi? Dotar kysyi.

Amina mietti.

- Kirra on hiukan minun kaltaiseni, hän sanoi sitten. - Kirra toimii järkevästi eikä puhu rakkaudesta, vaan velvollisuutensa tekemisestä.

- Niin, Dotar sanoi. - Kirra ei ole lainkaan tunteellinen, mutta hän on hyvä sellaisenaan. Sinäkin olet.

Amina katsoi Dotaria epäröiden.

- Olet opettanut, että Koorra haluaa ihmisten rakastavan toisiaan, hän sanoi. - En tule koskaan pystymään sellaiseen. En edes halua pystyä.

- Kooran tahdon noudattaminen tarkoittaa, että yritämme elää oikein, Dotar sanoi. - Minun on helppoa ymmärtää se niin, että ihmisten pitäisi rakastaa toisiaan. Kirra sanoo, että hänelle Kooran tahdon noudattaminen on velvollisuutensa tekemistä. Se on aivan yhtä arvokasta, mutta kuvittelen, että se on raskaampaa.

Aminan kirkkaansiniset silmät tuntuivat äkkiä olevan täynnä yksinäisyyttä.

- En tiedä, onko Kooraa edes olemassa, hän sanoi. - En tiedä, onko olemassa mitään, mikä velvoittaisi minua. Olen erilainen kuin kaikki täällä.

Hän katsoi Dotaria uhmakkaasti ja samalla kuitenkin vetoavasti.

- Maantietoa opettaessasi kerroit meille sieluttomista, hän sanoi.

- Niin kerroin, Dotar myönsi. - Mutta sieluttomat on ruma nimitys, jota ulkopuoliset käyttävät. Itse he sanovat itseään puhtaiksi.

- Ei ole minun syyni, että en tunne heidän käyttämiään sanoja, Amina huomautti ivallisesti. - Et antanut luettavakseni heidän oppineittensa kirjoituksia, kun pyysin niitä.

- Tein väärin, Dotar sanoi. - Ajattelin, että ne ovat vahingollisia nuorelle, joka vasta etsii itseään. Niissä on paljon sellaista, mikä minun mielestäni on väärin. Mutta ei minun olisi pitänyt salailla. Kyllä tietoa pitää saada vapaasti hankkia.

- Heillä on yhdyskunta Tartan takaisella Hopeavuorella kemberien keskuudessa, Amina sanoi kuin läksyä ladellen.

- He ovat ulkonäöltään äärimmäisen vaaleita ja sinisilmäisiä.

- Niin, mutta vaaleita ja sinisilmäisiä elää pohjoisessa paljon, Dotar muistutti. - Suurin osa heistä ei ole mitään sukua puhtaille.

- Puhtaat ovat terävä-älyisiä ja tunteettomia, Amina sanoi. - He soluttavat joskus omaa väkeään tai puolipuhaita valtakuntien johtotehtäviin, ja pyrkivät näin ohjailemaan maailman asioita oman tahtonsa mukaan.

- Niin, Dotar sanoi. - Muutamia Metallin pappeja luulen tunnistavani puolipuhaitaiksi, ja Mepetan kuningas Vormo taitaa olla heitä. Ketään puhdasta en varmuudella tiedä tavanneeni. He eivät yleensä paljasta alkuperäänsä, paitsi heidän keskuspaikkansa Hopeavuoren asukkaat, jotka edustavat koko ryhmää ulospäin.

- Heitä pidetään pahoina ja julmina, Amina totesi.

- Monet heidän toimintatavoistaan tuntuvat minun mielestäni vääriltä, Dotar sanoi. - Mutta heidänkin keskuudessaan on erilaisia pyrkimyksiä. Olen aika huonosti selvillä Hopeavuoren nykytilanteesta, mutta Vormo on käsittäkseni muuttanut hallintoaan paljon inhimillisemmäksi kuin se oli vielä kymmenen vuotta sitten.

- He opettavat, että rakkaus on epäpuhtaiden sairaus, Amina sanoi. - Minustakin tuntuu, että rakkaus on sairasta. Vielä pahempaa on sääli, ja luonnoton halu koko

ajan tyrkyttää hellyyttä, niin kuin äiti tekee. Dotar, onko mahdollista, että minä olen puhdas?

Dotar laski kätensä tytön olkapäälle. Amina tapasi kiivaasti torjua myötätunnon ilmaiset, mutta nyt hän antoi käden olla.

- Se on mahdollista, Amina, Dotar sanoi. - Voit olla puhdas. Mutta usko minua, olen tuntenut sinut pienokaisesta asti. Vaikka olisit puhdas, et ole sieluton etkä paha.

Luku 3

Metallin temppeli oli keskipäivän ajaksi hiljentynyt, sillä useimmat papit viettivät taukoa. Vain kylpylärakennuksesta kuului iloisia ääniä ja naurua, mikä osoitti, etteivät kaikki suinkaan olleet päiväleivolla. Portinvartija kiirehti pihan poikki ja vaikutti helpottuneelta nähdessään Sereen, papin, jonka olisi pitänyt päivystää päärakennuksen aulassa. Pappi oli ilmeisesti tulossa kylvystä, sillä hänen hiuksensa olivat kosteat.

- Et ollut paikallasi, enkä saa ilman lupaasi mennä johtajien puolelle, portinvartija sanoi hengästyneellä äänellä.

- Turha juoksennella, ei keskipäivällä tipu kenellekään lupaa häiritä johtajia, Seree sanoi ylimielisesti. - Kävin itsekin vähän virkistäytymässä. Oli portilla kuka tahansa, niin käske hänen tulla uudelleen sopivampaan aikaan.

- On äärimmäinen tilanne, portinvartija sanoi. - Se, jota varten on erityisohjeet.

Sereen ylimielisyys haihtui hetkessä. Äärimmäisen tilanteen varalle annetut ohjeet piti muistaa tarkkaan, mutta niitä ei ollut vielä koskaan käytännössä tarvittu. Vain hyvin vakavasta syystä saattoi jonkin Metallin temppelin pääjohtaja tai ylipappi lähettää kävijän, jonka piti välittömästi päästä tapaamaan ylintä temppelissä paikalla olevaa.

- Osasithan toimia oikein? Seree kysyi.

- Ohjasin tulijan vierashuoneeseen ja käskin järjestää tarjoilun, portinvartija sanoi. - Sitten lähdin etsimään

sinua.

- Mene takaisin portille, minä käyn ilmoittamassa pääjohtajalle, Seree sanoi.

Hän kiirehti temppelirakennukseen ja koputti pääjohtajan työhuoneen ovea. Vastauksena oli kehotus tulla sisään. Pöydän luona istui kuitenkin arvossa kolmas pappi, Kirra.

Seree oli yksi monista, joiden oli ollut vaikea tottua siihen, että papistoon kuului nainen. Kirran nopea nousu arvossa oli heidän mielestään ollut erityisen ärsyttävää. Kirra laski usein pääjohtajan puolesta erilaisten sijoitusten kannattavuuksia, ja tuo luottamustehtävä vahvisti ikäviä huhuja, että Kirra voisi pian siirtyä arvossa ensimmäiseksi.

- Missä pääjohtaja on? Seree kysyi. - On äärimmäinen tilanne.

Kirra kuivasi mustekynän pieneen kangaspalaan ja nousi.

- Karoo on Okamin työhuoneessa, hän sanoi. - Kerro heille, että minä käyn tiedustelemassa vierailijan asian. Karoo ja Okam aikoivat hiukan rentoutua keskipäivällä ja nauttia puoli kannullista viiniä.

Seree ärtyi tuttavallisuudesta, jolla Kirra puhui pääjohtajasta ja arvossa toisesta papista. Kirralla oli kyllä siihen oikeus, mutta aina ei ollut kohteliasta käyttää kaikkia oikeuksiaan. Myös siinä Kirra oli oikeassa, että äärimmäisen tilanteen varalle laadittujen erityisohjeiden mukaan viiniä nauttineen piti siirtää asian hoitaminen arvossa seuraavalle, mikäli se suinkin oli mahdollista. Sereetä harmitti vain varmuus, jolla Kirra arveli pääjohtajan ja Okamin pitävän itseään esteellisinä tuon puolen viinikannullisen takia. Toivottavasti nämä loukkaantuisivat, ja Kirra saisi ansaitsemansa näpäytyksen.

Seree kiirehti Okamin työhuoneeseen. Siellä oli kirjoituspöydän ja muutaman asiallisen istuimen lisäksi seinustalla kaksi mukavaa sohvaa, joita Kratossa yleensä oli vain ruokailutiloissa ja kotien lepohuoneissa. Sereen mielestä sekin oli epämiellyttävä uudistus, vaikkakaan ei niin harmillinen kuin naisen tunkeutuminen papistoon. Okamin mukana temppeliin oli tullut itämaista pehmeyttä, joka häiritsi tehokkuuden ja tärkeyden vaikutelmaa. Karoo ja Okam lojuivat sohvilla, eivätkä siksi näyttäneet ankarilta ja arvovaltaisilta, niin kuin pääjohtajan ja arvossa toisen papin olisi pitänyt. Viestin kuullessaan he nousivat istumaan ja tavoittelivat lattialta jalkineitaan.

- Arvossa kolmas käski sanoa, että hän hoitaa selvityksen, Seree ilmoitti.

- Se on hyvä, Okam sanoi. - Minusta Karoo pitäisi vapauttaa kokonaan sellaisesta velvollisuudesta. Itse taas olisin tällä hetkellä valmiimpi päiväunille kuin kohtaamaan ongelmia.

Seree huokasi todetessaan, ettei Kirra saisi moitteita. Metallin temppelin pappina oleminen ei ollut samanlaista kuin ennen. Pääjohtajalla oli näkemystä ja kykyä temppelin talouden hoitamiseen, se oli myönnettävä. Häneltä kuitenkin puuttui se huikaiseva arvovalta, joka Dotarilla oli ollut. Dotaria oli vihattu, totta kyllä, mutta ennen kaikkea häntä oli pelätty. Silloin oli tavallinen pappikin herättänyt kansassa terveellistä pelkoa ja saanut osakseen nöyriä kumarruksia ja reilusti ylimääräisiä lahjoja. Nyt lahjusten ottamisesta jopa rangaistiin, jos sattui jäämään kiinni. Seree oli varma siitä, että koko rappio oli alkanut Karoosta. Kun pääjohtajalle saattoi puhua entistä vapaammin, pääsi jopa halvin palvelija ja tavallinen kansalainenkin kantelemaan

alemman papin tekemisistä. Sellainen nahjus kuin Karoo asettui joskus jopa kantelijan puolelle.

Kirra ilmestyi ovelle. Seree vilkaisi arvossa kolmatta pappia ja tuli oikein hyvälle mielelle huomattessaan, että hän näytti huolestuneelta ja melkein nöyrältä.

- Karoo ja Okam, Kirra sanoi. - Olen liian nuori ja kokematon kohtaamaan yllättävän vieraamme. Kumpi teistä on juonut vähemmän ja tuntee pystyvänsä vaikeaan tehtävään?

Seree olisi pahansuovan uteliaasti halunnut nauttia Kirran epävarmuudesta perusteellisesti, mutta Karoo huolestui ja määräsi kärkevästi Sereen poistumaan. Okam oli saanut sandaalinsa nyöritetyksi ja nousi. Kun ovi sulkeutui Sereen jälkeen, hän hymyili Kirran huolelle.

- En usko, että on ketään, jota sinun tarvitsisi pelätä, hän vakuutti. - Et ole meistä kolmesta kokenein, mutta taatusti teräväjärkisin.

- Kuka siellä on? Karoo kysyi.

- Hopeavuoren ruhtinas, Kirra sanoi.

Okam istuutui sohvalle, ja Karoon kengännauhaa solmivat kädet pysähtyivät. Miehet katsoivat toisiaan.

- En usko pystyväni neuvottelemaan hänen kanssaan, Karoo sanoi. - En osaa käsitellä taitavasti edes tavallisia ihmisiä. Puhtaista minulla ei ole mitään kokemusta, heitähän tapaa äärettömän harvoin, mutta puolipuhdaitkin ovat minulle liikaa, mikäli puolipuhdaita ovat ne, joita sellaisiksi epäilen.

- Mepetan kuningas Vormo on puolipuhdas, Okam sanoi. - Kun tapasin häntä entisen isäntäni Raiten seurassa, tunsin jäätyväni ja kutistuvani. Sanovat, että puhtailla on vielä voimakkaampi kyky vaikuttaa ihmisiin ja ajaa tahtonsa läpi.

- Sinun ei pitäisi puhua entisestä isännästäsi, ei edes silloin kun vain minä ja Kirra olemme kuulemassa, Karoo

sanoi hiukan moittivasti.

- Käyn temppelein kylpylässä, Okam huomautti hymyillen. - Siksi kaikki papit tietävät, että minulle on suoritettu tietty leikkaus, jonka avulla poika mieheksi kasvaessaankin säilyy hyväluonteisena ja vapaana miehistymisen myötä tulevista haitoista. Tuo leikkaus tehdään yleensä vain orjille. Minun on siis aivan turha salailla sitä, että olen ollut orja.

Karoo huokasi.

- Sinulle tehty leikkaus on itämailla kasvaneelle tuttu asia, mutta meillä outo ja kauhistuttava, hän muistutti. - Olisit tehnyt viisaasti salatessasi sen.

- Solmi kengännauhasi, Karoo, Kirra kehotti hymyillen. - Olet oikeassa siinä, ettet ymmärrä, miten ihmisten kanssa on toimittava. Salaillut asiat leviävät juoruina ja paisuvat valtaviksi. Koska Okamille tehty leikkaus on kaikkien tiedossa, se ei enää kiinnosta ketään.

Okam nousi.

- On parasta käydä tiedustelemassa Hopeavuoren ruhtinaan asia, hän sanoi. - Mennään yhdessä, Kirra. Ehkä se ei ole mitään kovin vaarallista.

- Turha toivo, pääjohtaja sanoi. - Pienen asian takia hän ei tulisi, ja hänen etunsa on aina meidän etujemme vastainen.

Kirra ja Okam kiirehtivät kohti vierashuonetta. Kirra vilkaisi vaivihkaa Okamia ja näki hänen verhonneen kasvonsa melkein ilmeettömiksi. Tavallisesti Okam koki edessä olevan vaikeankin neuvottelun mieluisana haasteena. Kirra itse tunsi kaikesta huolimatta jännityksensä ohella iloa, jonka luvassa oleva henkinen kamppailu aina tuotti.

- Pelkäätkö häntä? Kirra kysyi.

- Pelkään, Okam tunnusti. - Vormo oli vain puolipuhdas, mutta hänenkin edessään menin täysin

lukkoon.

- Oletko miettinyt, miksi niin kävi?
- Sen aiheutti hänen tunteettomuutensa, Okam arveli.
- Edes julmuus ei kauhistuta niin paljon kuin tyyni välinpitämättömyys. Hän päätti Raiten kuolemantuomionkin asiallisesti kuin päivän ruokalistan, vaikka Raite oli ollut hänen lähin avustajansa vuosia.
- Hän kuitenkin siirsi tuomion täytäntöönpanoa niin kauan, että Raite kuoli lopulta sairauteensa.
- Vorma teki sen käytännön syistä, Okam sanoi. - Hän tarvitsi Raiten taitoja.

Palvelija kävi ilmoittamassa vieraille Metallin temppelein arvossa toisen ja kolmannen papin tulon. Sitten hän piti ovea auki, ja Okam ja Kirra astuivat huoneeseen. Tuolista nousi hoikka, pitkähkö mies. Kasvot olivat melkein marmorinkalpeat, ja siniset silmät vaikuttivat oudon kirkkailta. Vaaleat hiukset oli kerätty niskaan tavalla, jota Autiomaassa käyttivät vain naiset. Vieraan vaatteet olivat yksinkertaiset, mutta kallista kangasta. Vartaloa verhosi polviin saakka ulottuva tummankeltainen silkkinen mekko, jota piti koossa hopeahelainen vyö. Paksummasta silkistä tehdyn mustan viittansa mies oli riisunut tuolinselustalle.

Hopeavuoren ruhtinas ei tullut vastaan eikä ojentanut käsiään, joten myös Okam ja Kirra luopuivat aikeestaan kätellä.

- Odotin tapaavani arvossa ensimmäisen, mies sanoi. - En ole tottunut neuvottelemaan alempien kanssa.

Hän puhui Autiomaassa käytettyä kieltä, vaikka hän tietenkin tiesi, että Metallin temppelein papit olisivat osanneet kumpaa hyvänsä hänen kotikielistään. Yleensä neuvottelija koki itsensä varmemmaksi, kun keskustelu käytiin hänen parhaiten hallitsemallaan kielellä, mutta

Hopeavuoren ruhtinas halusi ehkä osoittaa, ettei hän tarvinnut sellaista tukea.

- Pääjohtaja ei yleensä ota vastaan vieraita, Okam sanoi totuudenmukaisesti. - Se tehtävä on uskottu minulle.

Siniset silmät nauliutuivat Okamiin. Ne tutkivat häntä kylminä ja kirkkaina.

- Et kelpaa minulle, ruhtinas arvioi tyynesti. - Olet paljon enemmän tunteiden vallassa kuin epäpuhtaat yleensä. Edes miehisistä himoista vapautuminen ei ole säästänyt sinua rakastumiselta, jonka muistoa yhä kannat mielessäsi. Lisäksi järkeäsi sumentaa jopa tavallista pahemmin taipumus sääliin.

- Olen rakastanut, ja rakkauteni muisto on yhä minulle arvokas, Okam sanoi. - Työni tärkein tavoite taas on auttaa kaikkein huonoimmassa asemassa olevia ihmisiä. Olet siis oikeassa, ruhtinas, vaikka pidätkin puhtaiden tapaan arvottomina asioita, jotka ovat minulle kalliita.

Hän puhui hyökkäävästi ja kireästi. Kirra katsoi häntä ihmeissään. Okam oli selvästi heti menettänyt ammattimaisen otteensa.

- Osaat sentään suuttua, ruhtinas sanoi kiinnostuneena. Siniset silmät tutkivat taas, mutta vain hetken.

- Et osaa edes vihata puhtaasti, hän totesi. - Haluan tavata pääjohtajan.

Okam vilkaisi Kirraa kuin apua pyytäen. Kirra hymyili.

- Ruhtinas, hän sanoi. - Pääjohtaja ei minun tietääkseni ole kokenut suurta rakkautta, mutta hän tuntee sääliä vielä herkemmin kuin Okam. Kerro asiasi minulle. En ole koskaan rakastanut ketään, enkä usko tunteneeni kovin usein sääliäkään.

Siniset silmät kohdistuivat läpitunkevinä Kirran silmiin. Kirran hymy syveni. Hän oikaisi ryhtinsä

itsevarmemmaksiksi ja sipaisi hiuksensa korvien taakse. Hän tunsi, että ruhtinas yritti tavoittaa henkistä yliotetta ja oli kummastunut, kun se ei onnistunut.

- Oletko puolipuhdas? ruhtinas kysyi lopulta.

- Tietääkseni en, Kirra sanoi. - Mutta äitini ei tunne sukuaan, eikä isästäni ole varmuutta.

- Meillä pitäisi olla tiedossa kaikki puolipuhaat ja heidän jälkeläisensä ensimmäisessä polvessa, ruhtinas sanoi. - Myöhemmin puhaat ominaisuudet laimenevat niin, ettei niillä ole merkitystä. Eikä sinun puhtautesi ole puolittaista. Vaikka olet ulkonäöltäsi kaukana meistä, olet yhtä vapaa epäpuhtaisten sairauksista kuin minä itse.

- Jos olen ymmärtänyt oikein, mitä puhaat pitävät epäpuhtaisten sairauksina, olen omastakin mielestäni niistä melko vapaa, Kirra sanoi levollisesti.

Okam katsoi Kirraa melkein ärtyneenä ja kysyi sitten ruhtinalta, halusiko tämä keskustella kahdestaan arvossa kolmannen kanssa. Hän yritti puhua asiallisesti, mutta hänen äänensä kireys ei hävvennyt.

- Voit jäädä ja kuunnella, ruhtinas sanoi. - Keskustelun toivon sinun jättävän järkevemmän pappin huoleksi.

Hän kävi istumaan ja Kirra istuutui myös. Okam epäröi. Kirra viittasi hymyillen Okamille kehottaen tätä istumaan hiukan kauempana olevaan tuoliin.

- Minä ja arvossa toinen pappi emme merkittävässä asioissa ole päätösvaltaisia ilman pääjohtajaa, Kirra sanoi. - Voin luultavasti ensin vain kuunnella mitä haluat, ja lähdän sitten valmistelemaan laajempia neuvotteluja.

- Se sopii minulle, ruhtinas sanoi. - Esitän siis asiani lyhyesti. Haluan ostaa Metallin temppelin.

Huoneeseen laskeutui hiljaisuus. Kirra yritti häkeltyneenä järjestää ajatuksiaan. Kirkkaansiniset silmät katsoivat häntä huvittuneina.

- Temppele ei ole kaupan, Kirra sanoi.